

Eve Rigel: Viharvadászok (Farkasátok)

(...)

Behru jóval sötétedés után érkezett a *Szellemidéző*be erősen lihegve, leizzadva, kivörösödött fejjel. Belökte az ajtót, a szoba közepére dobott egy degeszre tömött, súlyos zsákot, amely akkorát szólt, mint egy ágyúlövés, aztán előhalászott a zsebéből egy arasznyi pipát, meg egy dohányzacskót, és miközben fulladozva köhögött, komótosan tömködni kezdte a pipát.

– Nem bírom én már a lépcsőt – közölte lemondóan, és magyarázatképpen a görbe ujjával a mellkasára bökött. – Árt a tüdőnek. – Aztán hosszasan harákolni kezdett, mielőtt azonban megszabadulhatott volna a felgyülemlett turhától, Althira közbeszólt: – Szeretném, ha nem köpne a padlóra! Ott a nyitott ablak...

Az öreg oldalra fordult, és egy utolsó orrszívás után, mintegy hat lépésről pontosan telibe találta az ablakpárkányt.

– Bocsásson meg! – szabadkozott. – Egy ilyen bomlott agyú öregember, mint én, megfélemlít az illemtől... kisasszonyok jelenlétében nem illik leköpni a padlót.

Althira nem felelt, helyette inkább szemügyre vette a zsák tartalmát, amelyet Devon már kirakott az asztalra. Ott volt minden, amire szükségük volt a fogolyszöketéshez, sőt, több is. A kötelek, madzagok, ruhák között felfedezett egy idomtalan tárgyat, amelyről különös formájú nyúlványok meredtek elő. Némelyik üreges volt, némelyik mozgatható, ráadásul lötyögött. Althira fel akarta emelni, hogy közelebből szemügyre vegye, de az ólomnehéz tárgy visszaesett és hangos dörrenéssel azonmód behorpasztotta az asztal lapját.

Behru közelebb hajolt, aztán felkiáltott:

– A jó édes anyját! A mákdarálóm. Hogy én ezt mióta keresem!

Mielőtt azonban hozzáérhetett volna, Devon közbeszólt:

– Ööö... izé... szerintem egyelőre hagyd itt, nálunk! Felesleges újra végigcipelned a városon.

Az öreg bólintott, egy apró tűzszerszámmal meggyújtotta a pipát, aztán elhelyezkedett az ágyon, és onnan figyelte, ahogy Devon és Althira készülődni kezd az éjszakai falmászáshoz.

Kelet felől esőszagot hozott a szél, dörgést, villámlást, aztán hirtelen, mintha az égi dézsából kiöntötték volna a vizet, zuhogni kezdett.

– Még szerencse, hogy kiraktam a ruhákat az udvarra... – jegyezte meg az öreg. – Reggelre szép tiszták lesznek.

Althira és Devon összekészítették a szöktetéshez szükséges eszközöket, elrendezték őket abban a sorrendben, ahogy használni fogják, és további szó nélkül felmásztak a fal tetejére.

Az eső minden eddiginél vadabban zuhogott, de egyáltalán nem bánták: most minden eddiginél nagyobb szükségük volt a rejtőzésre. Végigkúsztak a falon a toronyig és még annál is tovább, a keleti oldalra, ahol a legfelső szint ablakát sejtették.

– Miképpen adjuk a tudtukra, hogy mire készülünk? – kérdezte Devon.

– Sehogy. Bízunk kell benne, hogy rájönnek maguktól!

Althira előhalászott a zsákból egy alig tenyérnyi számszeríjat, ráerősített egy acélvégű nyílveesszőt, amely egy hajszálvékony, de roppant erős zsinagban folytatódott, és átnyújtotta Devonnak.

A férfi úgy bámult a fegyverre, mint aki még soha életében nem látott ilyesmit.

– Mit kezdjek vele? – kérdezte meglepetten.

– Lőj!

– Én?!

– Igen... te.

– De hát én azt hittem, hogy majd... te fogsz löni.

Althira türelmetlenül pillantott körbe.

– Ne piszmojj annyit! Fogy az időnk. Célozz, és lőj!

– De én... én... nem tudok.

– Nem tudsz használni egy számszeríjat? A kezdedbe veszed... beméred a célt... és lösz.

– Tudom, hogy kell használni egy számszeríjat, csak éppen... nem tudom bemérni a célt.

– Miért nem?

– Mert... nem látom.

– Hogy érted? Nem látod azt az ablakot odafent?
– Még a tornyot se, nemhogy az ablakot...
Althira gyanakodva méregette a mellette lapuló férfit, már amennyire a sötétség és a villámok fénye engedte.
– Most hülyéskedsz?
– Farkasvakságom van. Sötétedés után alig látok valamit.
– És csak most szólsz?!
– Miért? Változtattál volna a terven, ha tudod, hogy nem látok jól?
– A parton, a szikláknál... amikor találkoztunk... akkor hogyan láttál?
– Ja... én csak este vagyok farkasvak, nem hajnalban.
Althira elfojtott egy velős káromkodást, kikapta a férfi kezéből a számszeríjat, a szeme elé emelte, bemérte a célt, és lőtt...